

مغرورہ ملک

((سیکریٹس سادات))

ناول

مغرورہ ہلک ناول

- ❖ لیکوال: سیدادریس "سادات"
- ❖ کیسہ: دوو ملگرو ملگرتیا
- ❖ Email: king.adil.rs@gmail.com
- ❖ دسادات اثار: دننگر ہارمینہ, بی پروا
انجلی, رنخوور خامار, دتور خم لار اوو ادہ, ددر د
تصویر, دسپین غر زخمی مرغی.
- ❖ "تاسی کولای شی ز مور نور کتابونہ دعمومی
کتابتون و ایبساپت خخہ تر لاسہ کری"
- ❖ "اوہم خانونہ ز مور دواتساپ گروپ سادات کتابتون
کی اپ کری مننہ"
- ❖ <https://chat.whatsapp.com/KXxowf0dlHRDKRmRR1QHSz>
- ❖ دامو لینک دی کہ ہر ٲول مشکل وو مور سرہ ٲہ
لاندی شمارہ و اتساپ کی غوبنتنہ کولای سی
- ❖ 0731363201

ډالۍ

زما د ژورناليزم صنف ټولو خوږو صنفیانو ته
ځکه چې نن زما د ژورناليزم د پای ورځ ده او
غواړم دا ورځ می ددی ناول لامله تل پاتی وي.

جنرال صاحب وويل :خانو وس راته دخيل ژوند قيصة
. تيره كره وبه گورو چي څه څه وايي.
ومي ويل جنرال صاحب زما قيصة پيره دځوندونو نه ځكه ده
خو خوڅه دي نده چي لگ څه شيدى او نور خواږه هم
. ورسره راوړي چي خوند ورنه واخلو
. كسانو ته يي ويل شيدى راوړه
. يوه يوه پيال يي راوړل ويل يي خا مهرباني
لومړى مي ورته كره جنرال صاحب كه زما قيصى ته دي
زړه تنگيري بيا يي مه اوره خو يقين لرم كه وادي وریده بيا
. به يي پرېنږدي ويل يي مهرباني

پيل

دمازيگر وړانگي دچمن په هره خوا خوري وي
سنگ ته مي دصفا اوبو غټ نهر روان وو هاخوا ترينه
. دشاتواوشيدو نهرونه بهيدل
زموږ دبنگلي په طرف دهر يو نهر نه يو يو سيند راتير
شوي وو.

بنگله كي مو دسرواو اوسپينو زرو بنسټي لگيدلي وي
. زه شين چمن كي داوبو ننداري ته ناست وم
دهرې ويالي اوبه به ډيري ژر پنا كيدي اوبه دومره صافي
وي.

چي مافكر كاوه چي هيڅ اوبه ندي لاندې تيري خو پكي
. دوايه معلوميدې

يوې بنكلي حوري مي غير كي سر ايښي وو
مري يي داسي معلوميده لكه څوك چي په بنينه يي بوتل كي
ياقوت او مرجان واچوي
. دبنكلا حدپري تمام وو

خولي ته مي دويلو لپاره نور څه رانغلل خو يو شعر مي
_ وړاندې

كړ

خه بس حوری وی مزی وی

په جنت کی داقیصی وی

هله قتل متل نشته

نه به توری سترگی سری وی

نه بمونه نه بمبار شته

نه سیاه زلفی دیار شته

هله سری سترگی شی توری

خه غلمان به درپسی وی

په جنت کی داقیصی وی

دشرابو خی پیالی وی

دردمندو خی مزی وی

. خپل خوبونه به یی هیر شی

خپل دردونه به یی هیر شی

چی الله ته مخامخ شی ج

نعمتونه به تری هیر شی

بیا نوپوهه علم نشته

بیا نو جهل بی اسری وی

په جنت کی داقیصی وی

خه طاقت به درسره وی

خه قامت به درسه وی
بی پیسو هر خه خرڅیری
غریبان به خه ماره وی
څوک چی مخکی دتولی شی
لوی کاروان به ورپسی وی
په جنت کی داقیصی وی
داوخت می نیا په ملا کی خه مضبوط سوک را کړ
. چی راکیناستلم
. ویل یی :لمونځ درنه قضا شو ځوانیمرگ شی
. خوب کی هم شعرونه وایی
. او هو سخت خفه شوم
داخوب و
. یاره خو نو ابی لگ بدی پریښی وم
. جنت می خوب کی ولیدلو
ویل یی:زازاته چی داقضا شوي لمونځونه راگرځوی پدی
. باندی جنت نه گټل کیږی
. سور اسویلی می وایست ولاړم تشناب ته اودس می وکړ
. خپل لمونځ می ادا کړ
خدای تعالی نه می دعا و غوښته چی خدایه ته خو می سگ

کال طب ته کامیاب کړی
. یو کال می ورته ضایع کړ
. ډیر درسونه می ویلی خدایه ته پی هڅی فضول مه بیایی
. نیا می راپسی راجغه کړه
وهلکه امجده نن دی د کانکور امتحان دی ژر ژر رازہ چی
. چای وڅښی اوپه وخت ځان ورورسوی
. دسهار چای کی پی راته پراتی پخی کړی وی
. دشیدو چای سره می وڅښل
نور و خوځیدم دننگرهار پوهنتون په لور یوریکشه وان سره
می خبره وکړه پوره یونیم سل افغانی پی غوښتلی
ماورته وویل: استاذہ گزاره وکړه ننگرهار پوهنتون خو
دومره لری ندی اخر پی ویل زه چی ته دومره ټینگار کوی
یو سلگونی به درنه واخلم رازہ کښینه
. ورسره کیناستم داسی نیم ساعت کی پی ورورسولم
. اووه بجی پی خودلی وی چی امتحان به شروع کیری
زه اووه نیمی ور غلم تر څو امتحان شروع وی اوسیده زه
. ورته کښینم
خو داسی نه وه اووه نیمی بجی خو لاپوهنتون کی هیڅوک
هم نه ښکاریدل ایله بيله اته نیمی بجی یوڅه خلک راروان

شول

. ز مور دمکتب ملگری هم ټول راغلي وو
. کښیناستو گپ شپ باندی مو وخت تیر کړ
. کنه داوخت چیرته په اسانی تیریده
. پوره لس بجی یی امتحان شروع کړ
. ماته هم یو استاذ پرچه راوړه
. داستاذ یوه سترگه نه وه نو ځکه مور خوشحاله شو
. چی زه څه دی لگ څه نقل خو به تری وکړو
. شاوخوا ټولو ملگرو خبره وکړه
چی که چیرته موقع برابریده یو نیم سوال خو به یو بل ته
وايو
دیادونی وړ ده چی ز مور امتحان دادبیاتو پوهنځی په ساحه
کی و
خو نه پوهیږم چی دچشی ادبیاتو وو پښتو وو یا دري یا
انگلیسی
. امتحان شروع سو
ددی استاذ سربیره دری استاذان مو نور هم سرته ودریدل
. چی چا به سر وچتولو پرچه به یی ورځینی اخیسته
امتحان می ورکړ

.
 خپل خواری خو می پکی خه پوره وکړه
 چی بیرون راووتم دمکتب ملگرو زنگ راوواهه چی راشه
 یارو نن دزاهد دکوژدی مبارکی ته خو مور ټولو ملگرو ته
 یی ډوډی کړی وه
 . دپوهنتون نه سیده دزاهد دوی کور ته لارم
 . ملگرو مو محفل گرم کړی وو
 . ډیک یی راوړی وو نڅاوی او غال مغال یی جوړ کړی وو
 . هر ملگری به وار په وار دنڅا لپاره پاسیده
 . زما نمبر چی راوړسید زه یی هم پاسولم
 . خپل دزړه براس مو وباسه
 داهر څه چی خلاص شول ډوډی مو وخوره نو مسیح وویل
 . امجد وایی چی یو شعر می لیکلی تاسی ته به یی واوروي
 . بیابه خو ریښتیا هم دوی نڅاوی کولی ما یو شعر ولیکلو
 . ویل یی ارشادارشاد
 . ما داسی پیل کړ
 یوه شپه په خوب کی تللی وم جنت ته
 ښکلی حوری وی شراب وو اومزی وی
 یوی حوری له یو کونجه غږ راوکر

جنتی بچیش دنیا کی څه قیصی وی
مال جنت کی خو مرگ نشته چی درزار شم
اودسرو سرو اننگو بلا دی واخلم
چی له شوقه درته مړ شم بیا ژوندی شم
دسرو شونډو او لیمو بلا دی واخلم
که دخپل وطن قیصه می درته وکړه
تکی سری بدی شي بنکلی سترگی دواړه
دچاپو او دبنگبنو قیصی پریگده
دشرابو دخایسته ویالی په غاړه
ما چی خو داویل ستونی می راپک شو
چی ورځ سور اور شي او شپه توره بلا شي
دافغان حال چی سری ته ورپه زړه شي
. خپلی حوری ته جنت کی په ژړا شي
ټولو خپل لاسونه دویار په پار وپړکول او هر ملگری دخپل
.خپل کور په لور روان سو
زه هم راغلم خپل کور ته نیا می راته وویل :امجده بچیه
. زرزر کوه هله چی دوکان درباندی ناوخته کیږی
ما په ننگرهار کی دموبایلو مستری سره کار کاوه دهغی
. شاگرد وم
شکر دخپل جیب خرڅ او دنیا می ټول حاجتونه پری پوره

ما ورته وویل :ابی ورخم خو یو حل باید دموړ
اوپلار دنیکه او دورونو په قبر باید سلام واچووم
ویل یی سمه ده ابی دی درنه حار شه ورشه
دتولو دقبرونو سرته ودریدم .بیا لارم دپلار په قبر می سینه
کینوده.

پلار به می اکثر ویل چی بچیه که چیرته سخته وه درباندي
رازه زما په سینه سر ايرده انشالله ډیر راحت به مومی
ریشتیاهم ډیر راحت وو پکی حکه وس ورته هر سهار
رازم او په سینه ورته سر گدم
زما په ژوند کی صرف زه وم او یوه می نیا وه
پلار می زما دنیکه یو خوی وو حکه نو پلار می غوښتل ډیر
زامن ولری تر څو دسرو کمی پخپل کور کی محسوس
نکړي .

. خو خدای ته چی څه منظوره وی هماغسی کیری
موږ پوره پنځه ورونه یو پلار او یو نیکه و
. نیکه می دپلار نه ډیر ځوان معلومیده
. یوه ورځ دوی ټول تللی ول کابل ته تر څو څه چکر ووهی
زما دمکتب امتحانونه وو حکه ورځینی پاتی شوی وم.کابل

. کی پی خی چکری وهلی وی
ماته به می مور او پلار تصویران رالیگل واورو باندی پی
. خی لوبی کولی
راته به پی مسیج کی وویل بچیہ کاش ته هم راسره وای خو
زه دلته امتحانونو کی سخت بوخت وم
پوره پنخه ورزی پی کابل کی زما خلورو مجردانو ورونو
. سره تیری کری
هرکله چی بیرته راتل نو زما دغم ورخی شروع سوی
په ماهیپر کی پی موتر بنویدلی وو او لاندی راغورخیدلی
. وو
یو تن هم پکی ژوندی نه وو پاتی زما په کور په یو وخت
زما دکورنی اووه مری راننوتل
خه وو گاونډیانو پی راسره په دفن کولو کی پوره پوره
. همکاری وکړه .ټول مری مو خاورو ته وروسپارل
. دټولو قبرونو سرته ودریدم سورة الملك می تیر کړل
. او تری روان شوم
که خه هم قبرونه وو خو بیا می هم پری تر ډیره حده مینه
. ماتیدله
زما ماما ډیر ظالم سړی و

.
ز مور دوکان یی رانه په زور واخیست زما دکور نه یی
د دوکان اسناد ویورل همداسی ټولی ځمکی یی پخپله نامه
ثبت کړلی .

ز مور اول نه دموبایلو دوکان وو خو هغه رانه ماما په زور
واخیست .

ما یی مقابله کولای شوه خو پلار می دارازده کړی و
چی بچیه که مشران دی وژني هم ته ورته څه مه وایه ځکه
دی سره ستا شخصیت خرابیږی .

هغی خالی مشران خودلی وو خودا دمشر سره بیا ماما می
هم وو .

. لکه دپلار مو ورسره وخت تیر کړی وو
. ددی دامر نه مو هیڅکله هم سرغړونه نشوه کولای
ځکه می نو په بل دوکان کی وظیفه پیدا کړه شکر ز مور
. ژوند تیریږی .

یو څو ورځی مخکی راغلی وو ددی کور اسناد یی هم
غوښتل خو ما اول نه دکلی مشران دماما دظلم نه خبر کړی
. وو .

. ځکه ورپسی ټول راغلل او جرگی ته یی کیناوه
خو جرگی ته یی هم خپله ملامتی ورنکړه خو شکر وس مو

. دکور سره کار نلری
خو داخل راته مسیح ویلی دی که راغی زنگ راووهه درزم
.
دخپل پلار او مشرانو ورونو سره او جرگی ته یی کینوم چی
. دغم نه یی خلاص شی یاره
. خدای دی ورسره خه وکړی
. ددی خبر یی هم زه ډیر پوروړی یم
. نو حکه اوس نه راتلو او کم از کم کور خو می خپل وو
پوره شیر میاشتی وروسته می نتیجه راغله چی کابل
. پوهنتون کی طب پوهنځي ته کامیاب شوی وم
. زموږ په صنف کی صرف زه طب ته بریالی شوی وم
. حکه می پخپل کور کی ټولو ملگرو ته پروگرام ونيوه
. ټول راغلل او خپله خوشحالی یی څرگنده کړه
. دیو څه وخت وروسته پوهنتونونه شروع سول
خدای خبر په ماما می څه شوی وو خو پدی ورځ پخپله
. راغی زما ټول جایداد یی بیرته زما په نوم کړ
او ویل یی: بچیہ ماته بښنه وکړه داستا حق دی که ددی نه
وروسته درنه چا خپل حق په زور غوښتو نو ماته وایه
انشالله زه یی درته برابر وم

.
نور نو دماما د عذاب نه خلاص شو
دهمدی ورځی په سبا د پوهنتون د شروع کیدو لومړی ورځ
وہ.

ما د ضرورت ټول لوازم د پوهنتون د شروع کیدو لپاره تیار
کړل.

د مسافرۍ په نیت له کوره راووتم ځکه پوهنتون می کابل کی
وو او همالته باید ورسره پاتی هم شم
دنیا څخه می مخه خه واخیسته نیا می راته وویل: بچیہ
مياشت یو وار ضرور رازہ چی په لیدلو می دی سترگی
مړیزی.

ما ورته وویل: انا جانی ته هیڅ غم مکوه
. انشاالله زه به خپل کار په کابل کی شروع کړم
ستا پوښتنه به ډیره کووم یوه گړی به می هم نه هیریزی
مخه می ورسره وکړه انا می راته دکور په دروازه کی
ولایه تر اخره یی زما قدمونه څارل تر هغی پوری یی
. راپسی کتل چی زه ورڅخه پنا شوم
کابل ته راغلم لومړی ورځ می دپلار یو ملگری خواته
ورغلم

.
ترڅو شپه هم ورسره تيره کړم او پوښتنه به يې هم وکړم
کور يې په ارزان قيمت کې وو راته ويلې يې وو احمدشاه
بابا ميني سره نږدې دی
هله ورپسې وگرځېدم د قدوس کاکا پښتنه مې خلکو نه وکړه
. کور يې راته په گوته کړ
دروازه مې ټک ټک کړه څو شيبې وروسته قدوس کاکا خپله
. دکور د دروازي مخې ته راغی
. خه ټينگ روغبڼ مو سره وکړ
کور ته يې ډير نور ميلمانه هم راغلي وو
ما ويل زه خه دی چا سره به کينولک څه خبرې به وکړو
ساعت به مو تير شي
خو چې کور ته ورننوتم بيل ډول ماحول جوړ وو
. په کور کې يې سړي ميلمانه ناست وو بڼځو يې خدمت کاوه
. قدوس کاکا دخپلو ټولو ملگرو سره ستر مات کړی وو
. هغوی ته يې وروڼه ويلې وو
خو پدې نه وو خبر چې شيطان په همدې نومونه انسانان تير
. باسي
زه چې ور غلم سترگی مې هاخوا ديخوا اړولی

. تر څو گناهگار نشم داخلک خو خدای او قران شرمولي دی
 . هڅی نه ددوی عذاب زما په سر راکینوزي
 داسی نه وه چی چا به انجونو ته نه کتل بلکی ټولو به یو بل
 ته کتل او هر رقم فساد روان وو
 کابل وو کنه داشیان خو به پکی زرور ول ما په همدی نیمه
 شپه می دقدوس کاکا سره خدای پامانی وکړه
 او لارم دیو ملگری خواته ماخو ویل چی زه دپلار ملگری به
 . راتینگ کړم

. خو داخلک دملگرتیا خلک نه وو
 زه لارم دخپل ملگری اباسین کور ته شپه می هغوی کره
 یوره

دقدوس کاکا دکور ټوله قيصه می ورته تیره کړله ویل یی
. داڅه وایی

ماته بدی ویلی وای زه به هم در غلی وای دی خو به دیر
.خوند کری وای

دکړس خدا می وکړه ورته می وویل: اباسینه یاره موږ پښتنو
سره داندی مناسب خدای تعالی چی څه راته په قسمت کی
لیکلی وی هماغه به رارسیدی

.
 . ولی هخی خپل عزت له خاورو سره خاوری کړو
 ویل یی خا سمه ده وس ویده شه سبا به بیا نشی راپاسیدی
 دخونی خراغ مو بند کړ
 داشپه مو ډیر په راحت سره په خوب تیره کړه
 په سبا یی خپل پوهنتون ته لاړو
 پوهنتون کی مو په لومړی ورځ انجونۍ او هلکان یو ځای
 . ناست وو خو ترتیب یی جوړ کړی
 . انجونۍ شاته ناستی وی او هلکان مخکی
 . دپوهنتون مدیر خپل بیان ټولو محصلینو ته اورولو
 زما څنگ ته یو وچ کلک ځوان ناست وو پین شرت یی
 . اچولی وو
 توری چشمی یی په سترگو دمدیر خواته یی دغور نه په
 . پک انداز کتل
 واقعا څهره یی هم دتعریف وړ وه سره نرم اوملایم ویختان
 . یی درلودل لستونۍ یی رابډ وهلی وو
 په پتلون کی یی دغشو په شان دری شنی کرنۍ تیری شوی
 وی.
 مدیر صاحب خپلی خبری کولی سخت سخت الفاظ یی
 استعمال کړل

.
اوولار هر كله چي مدير صاحب دتالار نه ووتو دي هلك
. مخ زما په طرف راکور کړ
غور کي يي راته وويل: يارو دامدير هر کال همدا خبري
کوي خو څوک پري سر هم نه خوږوي زه تير کال دخپل
. ورور سره راغلي وم
. مکمل همدا خبري يي وکړي
خو ټول کال مي ورور دکوم استاذ په خبره غور هم ندي
. گرولي ههههه
. ويي خندل زه هم ورسره موسکي شوم
ويل خا بياره ستا نوم څه دي اود کوم ولايت يي ما ورته په
. غلي اواز وويل: زما نوم امجد دي او دننگرهار نه راغلي يم
ويل يي ډير څه ننگر هاري پښتانه خو ډير باجرته خلک دي
. ته ولي داسي بي جرته يي
. ماورته وويل: هڅي نن مي لومړي ورځ ده
ټولو پښتنو ملگرو زموږ خبرو ته غور ايښي وو ټولو وخندل
.
. ويل يي دامور داسي لس کاله دپوهنتون کي تير کړي
زموږ هم لومړي ورځ ده کنه

هَلَك وويل: زما نوم شاهد دی زه هم ننگر هاری یم خو دډیر
وخت نه کابل کی اوسم

ما ورته وويل خا ډیر خه شاهده ننگر هار کی دکوم خای یی
. ویل یی زه دخوگیانو یم
خا ډیر خه

ویل یی گوره امجده برو دلته فارسیوانان خانونه مږیر نیغ
. نیغ کوی

کار ورسره مه لره خو که کار یی درسره لرلو ماته زنگ
. وهه

.ددوی په مزپ زه پوهیږم
ما ورته وويل: وروره هیڅ مشکل نشته ولی به راسره کار
لری .

.اباسین امجد شاهد عزیز او بختیار مو ډیری ملگری شو
تر اوسه پوری خو می دمینی هیڅ له منځه تللی وو
. خو چی دوی ملگری شول

. نو یوځل بیا می دمحبت دخوږو نه ځکه وکړه
نیامی هیڅکله هم غم ته نه وم پریخی خو چی ملگری نه وی
دوستان نه وی نه کیږی

.
ترڅو پوری به می ننګرهار ښار کی دخفګان شپې اوورځی
. سبا کولی

مور به هره ورځ چی پوهنتون نه رخصتیدلو کابل کی به مو
. چکری وهلی

خو یوه ورځ یوه انجلۍ راپسی راغله راته ویل یی زه د شاهد
سره پیره مینه لرم خیر دی ته شاهد ته ووايه که زړه یی لږ
. نرم شي

. ی ورځ شاهد پوهنتون ته نه وو راغلی
ما ورته وویل: سمه ده خو بیا راته داسی دټول پوهنتون مخ
. کی مه رازه

زه یو پښتون یم اوبیا ننګرهار کی اوسیرم دخپل ځان بی
. عزتی نه شم برداشت کولای

. ویل یی سمه ده خو شاهد ته ضرور ووايه
سم دلase شاهد پسی ور غلم دهغه کور ته کور کی نه وو
زنګ می ورووايه ویل یی یاره زه شفا خانه کی یم ما وویل
خیر شه څه ستونزه خو به نه وی زه همدا اوس حرکت
. درکووم درزم

. ویل یی راشه همدلته نږدی نه به درسره خبری وکړم
تیکسی والا سره می خبره ونکړه سیده شفا خانی ته یی بوتلم

.
ما ورته وويل خو روپي شوي ويل يي دوه سوه اوه دوه سوه
. داخو دوه قدمه خاي وو كنه ياره ناوخته كيده
خكه مي پيسي ورگري او شفا خاني ته ننوتم شاهد په انتظار
خونه كي ناست وو ورته ومي ويل :ياره خه شوي دي ويل
. يي ستا انا بيماره وه ته بي غيرته خويي پښتنه نكوي
داخو خه وو چي ماته سنبل زنگ وواهه چي تور پيكي ترور
. بيماره ده او امجد ته ووايي چي راشي
ما ورته وويل:وس څنگه ده ويل يي خه ده خو دومره ولي
بي غوره يي ياره
اوته خه كار لري دلته چي يوه انا دي ده هغه دي هم له ياده
. وزي
خجالته شوم ورته غاړه مي ورگړه افرين والا دننگرهار نه
. يي زما نيا كابل ته رارسولي وه
ما ورته وويل:داچا راوسته ويل يي كاكا مي راتلو هغه ته
مي وويل :هغي راوسته خه دي چي سنبل پر وخت خبر
. راكړ
اوستا شماره ولي بنده ده
دموبایل بتن چي مي كيكار له رښتيا هم گول و

.
. چیرته بیتری به یی خوئیدی وه
سنبل ورسره نه وه راغلی خو سنبل او شاهد ته می زره
. دعاگانی وکری
. ماته د شاهد په شان یار بیا لاس ته نه راته
ویل یی گوره امجده سری چی خپل کور پریردی
ما ورته وویل: صبر صبر صبر بیا می خبره له یاده وزی
. تاسره ثنا مینه لری خو ته یی پښتنه هم نکوی اخر ولی
ویل یی: یاره پریرده دا خبری هغه تاندی اوریدی
. ژوند خو دیارانو سره خوند کوی
پریرده د جانان په مور دی بوره شی
داسی یارانی ماته ډیری پیدا کیری یاره خو زما د لاسه نه
. کیری
اونه می هم داضمیر منی چی دچا دخور او لور سره دی
. ناروا اړیکی وساتم
داوخت ډاکتر راغی ویل یی: مریض ته یوه ستن دزرو روپو
لگی.
ما شاهد ته وویل: یاره دومره پیسی خو ماسره نشته
ویل یی خوله بنده که گوستاخه یوازی ستا نیا څه مریضه ده

. زما هم دنيا نه كمه نده
وه ته خو زما ورور يي ياره دورونو تر منځ داحسابونه چا
كړي .

. پوره پنځوس ستنې يي ورته وكړلي
. دنيا مي ډيره موده هسپتال كي تيره شوه
زما او د شاهد هم بل كار نه وو شپه او ورځ به خپلي نيا ته
هسپتال كي ناست و
. خالي پوهنتون ته به تلو نور به مو ورځ همدلته وه
اباسين هم رانه پاتي وو هغوي ملگرتيا كوله خو خوشحاله
. ورځي دغم دورځي ملگري نه وو

. ريشتيا هم چي دغم دورځي ملگري ډير كم وي
شاهد زما انا خپل كور ته بوتله او لكه دمور خدمت به يي
كولو .

. دواړه به دپوهنتون نه وروسته ورتللو
. حال احوال به مويي اخيسته
. نيا مي ډير لگ وخت كه ډيره تازه شوه
. شاهد به ورته تازه فروت دخوراك هر څه راوړل
ځكه نو هغه هم خوشحاله وه

.
يوه ورخ چي پوهنتون رخصت شو يوي انجلي راته ورقه
. راوړله څه يي پکي ليکلي و
ويل يي دمهرباني له مخي داورقه که مو شاهد ته ورکړه
. سخته زياته به خوشحاله سم
ما ورقه شاهد ته يوړه خو هغي ورقه خيري کړه ماته يي هم
. توند الفاظ استعمال کړل
زه کيناستم په زنگنو مي سر کينود راپسي راغي ويل
. يي:گوره ياره تاته څه معلومه ده
زه چا سره داسي اړيکي نه پالم ته نو ولي تر ما داسي
. کاغذونه رارسوي
څه پوهيري چي پدي زه خفه کيرم
هماغي انجلي په سبا بيا کاغذ راکوو خو ما ورته
وويل:وبخي ددي تر مخه چي هغه ورقه خيري کړي زه به
. يي خيري کړم
ويل يي تاسي دواړه ملگري دومره خپلي ځواني ته مغروره
. ياست ته به وايي چي هيڅوک هم داسي ځواني نلري
ننگرهار پوهنتون کي خو څه فارسي وانان کم ندي هغوي
. ستاسي نه په سل چنده څه دي
هغه مغرور هلک ملگري ته دي ووايه چي که زه دي ازار

. کرم قسم په خدای که بیا خه ورځ وگوری
. سلگی یی وهلی او ولاړه زه حیران شوم
چی خدای دی موږ داسی بلا سره نه اړوی گنی دی سره به
. بیا څه کوی

شاهد ورسره خبری لا ندی کړی او داوایی چی ازار به
ورته وکم

دی کی نو د شاهد غریب څه قصور دی هغه خو دانجونو
سره خبری ددی لپاره نکوی چی پاک دامنی انسان دی خو
داخلک ورته مغروره وایی او د گناهگار تپه پری لگوي
. ددی ورځی په سبا چی صنف ته راغلو
هماغه انجلی چی پرون یی ماته خط راکوو د شاهد لپاره هغه
. یو بدرنگه فارسیوان سره ناسته وه
خو بدرنگه فارسیوان لوفر وو صنف کی به یی سگرت
وهل

. په هیچا یی هم رایه نه وهله
ماته شاهد وویل: هلکه هغه بله ورځ درته همدی انجلی خط
درکړی ووکنا
ما ورته وویل: هو
ویل یی وس یی وگوره زما ددغی کار دلاسه دینځو دذات نه

. نفرت دی

. نه غواړم چي هيڅ بڼه ولرم او ژوند ورسره وکړم

ما ورته وويل: ياره بلا ورپسي رازه چي خو ما او شاهد په
ټوکو ټکالو روان وو کور ته

. اباسين دوی هم راسره خه گپ شپ مو جوړ وو
يو وخت کي يو خو نفر راووتل ټول يي يو دم خو سوکان
کش کړو

. چي راو دريدم گورم هماغه فارسيوان و
. شاهد نو خپل فايټ شروع کړ
. خويي سخت وو هلم

زه يو عادي سړي وم په ژوند کي مي کله هم جنگ نه وو
کړي

. خونن مي بايد خپل خان راپورته کړي وای
حکه نو مقابل طرف هم وهل وخوړل موږ هم خو اخر کي
. خلک راغلل او خلاص يي کړلو

. داوړدو سڼو والا فارسيوان شاهد ته گوته خوځوله
. شاهد هم پيکي دمخ نه وچت کړ

لاس يي ورته وخوځولو چي نور دی دلته ونه وينم

.
ز مور پښتو پوري يي ريشخند هم وواهه
. اوولارل دسبا لپاره مو پلان جوړ کړ
. چي نن خو دوي برید وکړ
. بايد سبا پري مور برید وکړو
خو ددي پته راته نه وه چي څومره لوی مشکل به تری
جوړيزی
. دسبا لپاره مو ولسی هم پیدا کړی
شاهد ویل چي جنگ کی دگوتی خوزولو معنا داده چي سبا به
گورو
. ماسره يي خه تمرین وکړ
. داشپه می ټوله کلپ کی تیره کړه
. پوهنتون ته چي ورغلو
. اصلحه يي پوهنتون کی نه پریښوده
شاهد وویل: یارانو داکار ماته پریگدی انشاالله
. زه جو ننباسم
ور غلم سیکورتي گارډ ته يي زرگونی جیب کی کیښود گارډ
يو ته هم ونه ویل چي تالاشي راکړی
نیغ ننوتو استاذ لکيا وو درس يي ورکولو مور هم خپلو

. څو ګڼو ته ځانونه ورسول
وس نو خالی موږ بهانه غوښته خو د ساعت تر آخره پوری
. بهانه پیدا نشوه
آخر کی یو فارسیوان ګوته پورته کړه ویل یی: استاذ
د 37 هفت مандی
. سیده ورپسی شاهد ورپاسیده
ورته ویی ویل: استاذ باندی دانتقاد کولو حق تاسی
. فارسیوانانو ته چا درکړ
. د غټو ځنو والا فارسیوان راپاڅید
عقی توب یی کاوه شاهد ته یی خوله رانږدی کړه تر څو یی
. مرال ور خراب کړی
. شاهد یو ټینگ سوک پدا خوله وواهه
هغی خوانه فارسیوانان په شاهد راغلل دی خوا نه پښتانه په
فارسیوانانو ورغلل نور پوهنتون چی وکتل زموږ پوهنځی
کی جګړه ده نو دخلاصی لپاره راغلل خو هر نفر همدی ته
په تمه وو چی کله به جنگ کیږی هماغه وو چی ټول
. پوهنتون ونښته
. زموږ ملګرو ډزی وکړی
خو زما دومره زیره نه وو

. غټ جنگ وشو
خو فارسيونان مو پخپل کار پخيمانه کړل-
مخامخ جنگ مو خه په نره وکړ
ډير تلفات يی لرل ددی قيصه ټول افغانستان کی بيا مشهوره
. شوه کيدای شي تر تاسی هم رسيدلی وی
. دهغی نه وروستو موږ سره فارسيوانانو چير پنج ونکړ
بس يو رقم مو پوهتون ختم کړ
ما او شاهد به لکه دورونو ژوند تيراوه
شاهد راته کابل کی دکار زمينه برابره کړه ما به هم کار کاوه
او شاهد به دپلار گټلی ته ناست وو
پلار چی به یی څه گټل هغه به یی خوړل-
پوهنتون مو ختم کړ
دشاهد پلار شاهد اوماته قوی واسطه پيدا کړه اودکابل په
صحت عامه کی یی دعاجل خونی اودعمليات واک کښی یی
ونیولو
په لگ وخت کی ډيرو خلکو وپیژندلو خلکو به راباندی
دخپل ځان نه زیات باور درلود
دپیسو روغتونونه ډیر وو خو چی په طبیب دچا باور
اواعتقاد نه وی تر هغی څوک نه ورزی
موږ نوم ځکه لږ وخت کی زیات مشهور سو

.
چی ما او شاهد به په گډه عملیات ته تللو
او نه پوهیږم زه چی به هر وخت دشاهد سره یوځای شووم
نو ما ته به ځان ډیر قوی معلومیده ځکه نو زموږ طاقت
ددوو نفرو وو
او فکر او زړه مویو وو
هر کله چی یو نفر ددوو کسانو طاقت ولری نو ډیر څه
کولای شي
موږ هم کټ مټ همداسی وو
. نو ځکه به ډیرو کمو ځایونو کی پاتی راتللو
هره ورځ سهار شپه هر وخت چی به زنگ راغی موږ به
ځان عملیات ته وررساوه
نیا می هم ډیره خوشحاله وه
. دشاهد دوی په کور کی دشاهد یو پلار و
موږ یی دشاهد په راوړلو کی خپل روح حق ته سپارلی وو
زما دنیا سره هم شاهد خو شحاله وو هم یی پلار ځکه دشاهد
ډپلار کور کی هم یو مشر پیدا شو
او مشران خو خلک پخپل کور کی له خدایه غواړی
دشاهد پلار سمارټ سړی وو

.
شني غتي سترکي سپينه خهره توره کيره يي وه
. د شاهد پلار پخپله د اطلاعاتو او کلتور ريس وو
خکه نو واسطه يي هم ډبله وه
دورخو نه يوه ورځ شاهد ماسره روان وو روغتون ته نيا مي
راته زنگ وواهه ويل يي امجده بچيه چي راتلي خان سره
لگ څه سودا راوړه
سمبل را روانه ده کابل ته
ما ورته وويل: څه ابی سمبل په کابل کی څه کوي
. ويل يي هو هغه رازی
. فکر کی ولاړم چي د سمبل به څه کار وي
. چي موږ کره رازی
. لس ثانيي به نه وی تيري چي شاهد ته زنگ راغي
. شاهد چي وکوت نمبر نا پيژانده وو
. د موبایل لوډ سپيکر يي غوږ ته نږدی کړ
. د سلام اواز راغي
شاهد ورته جواب ورکړ و عليکم سلام تاسی شه ياست ورور
مقابل طرف نه خبر راغي چي تاسی شاهد ياست شاهد ورته
وويل هو
ولی څه خبره ده ويل يي چي دلته موږ دکابل سيند په خواکی

. یو زخمی مینتلی

چی ټپ یی ډیر سخت دی زخمی ویل چی زموږ موبایل کی
دشاهد نمبر ته زنگ ووهی اونور بی هوشه شوی دی
موبایل مو چی یی خلاص کړ تاسی ته می زنگ وواهه
. شاهد حیران شو چی دابه څوک وی
خو زه پوه سوم چی دشاهد پلار چا د کوم راپور په سر
. ویشتی دی

امکان کومی رسنی ته به یی دترهگریزی ډلی راپور
ورکاوه

.شاهد می ځان سره سیده ټیکسی ته پورته کړ
او دکابل سیند په لوری رهي سو
خو چی قسمت خراب شي هر څه بیا درته برعکس کیږی
. دټیکسی مخکی دواړه نفر غله وو
څه چی راسره جیب کی وو ټول یی رانه دتوفنگچی په زور
. واخیستل

په پښو مو تر کابل سینده پوری ځان ورساوه چی ومو کوت
. دشاهد پلار ژوندی وو

.داوبو نه یی راوباسلی وو ټپونه یی ورته تړلی وو
شاهد دشاوخوا خلکو نه موبایل وخیست روغتون ته یی

. ټيليفون وکړ .
. ما دغنی کاکا ټپونه مساج کول
په لږ وخت کې امبولنس راوړسید غنی کاکا مو ورپورته کړ
. ورسره کیناستو اکسیجن مو ورته ولگولو
خه وو ټپونه یی تړل شوي و
غنی کاکا داسی ټپونه وهل لکه دیو پسه دوجود نه چی ساه
وزي .
روغتون ته ورسیدلو په تیز سرعت سره مو یی تذکره روانه
کړی وه .
ټولو خلکو موږ ته راکتل چی دا به څوک وی چی دومره
مشهور ډاکټرانو روان کړی دی پخپله او تر خپل واته یی
رسوي .
دشاهد رنگ تک سور اوږیدلی و پلار یی هیڅکله یی هم
داسی دبی وسی په حالت کی نه وو لیدلی دشاهد دسترگو نه
دپلار په مخ یی یوه اوڅکه تویه شوه
پلار چی دخپل زوي حالات وکتل نو ځان یی لگ څه قابو
کړ .
شاهد دداسی مصیبتونو پر وړاندی ډیر وړوکی زیره درلود

.
حُکَہ چي نه يي وو ليدلي ريشتيا هم چي دپلار په شتون کي
. زوي باچا وي
. شاهد هم ټول عمر دپاچاهي ژوند تير کړي وو
. حُکَہ يي داسي سختي اوس نشوه ز غملاي
په لږ وخت کي تر عمليات خوني ورسيدلو موږ د عمليات
. ټول لوازم واچول
خو شاهد ماته وويل :ته کار مه لره زه به پير په احتياط ورنه
. گولي وباسم
. تر څو پلار مي وژ غورم
شاهد چي ورنژدي شو بيرته راشاته شو يو دم يي په ژړا کي
وويل :امجد وروره زه بيريزم هڅي نه خپل پلار راڅخه
. مړنسي
. خير دي ته راسره مرسته وکړه
ماته هلته ددي خبري معلومات وسول چي موږ دنورو خلکو
خيته څومره په بي پروايي څيرله او څه رقم به مو انسانان
زخمي کول -
خو موږ به بي پروايي زياته کوله ددي فکر به نه وو چي

. انسان مږ نشي ځكه زمونږ پخپل ځان خه پوره باور وو
آخر دكابل پوهنتون نه چي كوم ډاكټران خلاص شوي وي
اوبيا په ټول څار كي دومره شهرت ولري ولي به نه پوهيږي
.

خو شاهد دخپل پلار دعمليات په وخت كي يي پخپل ځان ټول
. باور ختم شو

. چاره او قيچي يي ماته راکړه

. خو زما هم دوسي نه پوره نه وه

. ځكه چي غني كاكا ماته هم دپلاره كم نه وو

زمونږ يو څه وخت په همدې لانجه وه چي غني كاكا ټوپونه
. شروع كړل

.شاهد خپله وركي لكيا شو

. گوتي يي رپيدلي مردكي يي په نوسي كي نشو رانيولي

مردكي ورنه ټيله شو! او دشاهد پلار غني كاكا خپل روح حق
®ته وسپاره

دشاهد سترگي كريغي وپرسيدلي خوله يي وازه پاتي شوه

څهره يي دعاجزي اخري حد ته ورسيدله شاته روان شو

. شاتني تذكره كي مخامخ پريوت

ما ورمنده كړه خپي مي ورته وموخلي نرسانو ته مي غږ

وڪر چي اوبه راوري
اوبه چي مي ورته په مخ وپاشلي شاهد راپاسيد سري زما
ٽٽر پوري ڪلڪ وموښلولو دبي وسي داخيري حد ٿرايي
وڪره
درد ٿرا په هر انسان تاثير لري
زما هم دسترگو نه بي دريغه اوبنڪي تويي شولي
ما دا حالت ليدلي وو
حڪم د شاهد په حالت زما نه هيڻوڪ هم ڏير خه نه پوهيده
نرسانو دغني ڪاڪا جسد د عمليات خوني نه راوباسلو
او مرده خاني ته يي بوتللو
دغني ڪاڪا په جنازه كي زياتو خلکو ڳڏون وڪر. زما ماما هم
راغي
هر ڪله چي مو جسد ڪور ته ويورو نو نيا مي ورته سخت
وڙيل
زما نيا او مادشاهد دوي په ڪور كي پوره پنڇه ڪاله تير ڪري
وو
په ڪور كي دنيا سره مي سمبل هم ناسته وه
اوف خداي خبر په داسي وخت كي دي بلا دلته ڇه ڪول
خو د شاهد دوي ڏير زيات خپلوان وو ماما زامن ڪاڪاگان او

. دتره زامن حُکَهِ خوی نو کور هم ډک وو
شاهد دیوی تیری په سر په زنگنو سر ایخی وو
زه ورسره څنگ کی کیناستم ورته ومی ویل: خلک وایی چی
مړی ننگرهار ته ویوسو اوکه همدلته کابل کی یی خخ کړو
سر یی دزنگنو راوچت کړ سری سترگی یی له اوخکو ډکی
وی.

. دگریوان نه یی ونيولم یو کلکه سپیره یی په دامخ وو هلم
ویل یی وسه پوری دی یی په کور کی ډوډی خوړله ټول عمر
چی دی دچا نمک خوړلی ته هغی ته وس مړی وایی
ما سر ټیټ ونيولو دیو څه ځنډ څخه وروسته یی وویل پلار
می وصیت کړی وو ما ننگرهار ته یوسی
او هلته می خاورو ته وسپاری

شاهد ریشتیا هم ډیر خفه وو زه هم پوه شوم چی خبره یی
ډیر خفگان نه دخولی څخه راووته
حُکَهِ می ورته څه ونه ویل
دغنی کاکا جسد مو ننگرهار ته یووړو هلته مو خاورو ته
وسپارلو شاهد په ذهني رنځ اخته شو
هر وخت کی به یی فکر کولو چی دی دخپل پلار قاتل پخپله
دی

.
ما به چي هر خومره تسلي ورکړه بيایي هم نه منله
. یوازي ژوند ورته خه بریښیده
خو په یوازي توب کی یی ځان خواړه.
. ماسره یی هم رویه بیخی تغیره شوه
روغتون کی چي به عملیات ته ودرید نو
لاسونو به یی لړزه پیل کړه خوله به پری راماته شوه اخر به
یی ماته وسایل راکړل پخپله به په پکو سترگو له عملیات
. خونی ووت
یوڅه وخت می ځان سره روغتون ته بوته خو وروسته بیا
. راسره نته ویل به یی چي روغتون ته نور زه نشم تلای
هلته زه فکر کووم لکه ټول وسایل هره قیچی هر کت او هر
. اسپنج ماته ښکځل کوي
بیابه زه یوازي روغتون ته تلم
یوڅه وخت تیر شو خو یوه شپه یی ماته زنگ وواهه چي
کابل کی باغ وحش خوا کی یو هوټل دی هلته راشه کار
. درسره لرم
. زه په نیمه شپه روان شوم واوره وریده
. نیم ساعت کی تر باغ وحش پوری ورسیدم
خواکی یی یو لوی هوټل وو

په بنیښو پوخل سوی وو
زه سختی تبی نیولی وم
. خو د شاهد لپاره راغلم
دنه په هوټل کی شاهد ناست وو قیلون یی په میز ایښی وو
گوټونه یی ورڅخه کول
چی زه یی وکتی نیغ راوړل سو
ویل یی یاره په موقه دی گیر کړم هههه
مخامخ ورته په چوکی کښیناستم خه وو هوټل هم گرم وو
ماورته وویل :خا اول خو راته داووايه چی پدی بلا دڅه
وخت نه راوړیدلی یی
وی خندل هههههه
ویل یی:یاره دا خو زه داپنځه کاله کیری چی څښم
ماورته وویل نو مانه دی ولی دا خبره پته کړی وه
. ویل یی یاره تاته پته ده داڅیز دگتی نه تاوان زیات لری
. زه خو په دی بلا هڅی هم اوړیدلی یم
ته می پری ولی راوړولای وای
خا اصلی خبری ته به راشو
یاره زه غواړم لار شم انگلستان ته کاکا می راپسی ویزه
رالیکلی

.
ماورته وويل: ياره داڅه وايي ته چي زي نو زه به څه كووم
داخو به پيره سخته شي
ويل يي يارو: امکان لري قسمت به زموږ يوځايتوب تر
. همدې ځايه غوښتو
وس بايد موږ يوازي شو
ما ورته وويل نه ياره نو ستا څه مشكل دي چي ته زي دلته
. خوتاته هر څه رسيري كنه
خلك خو چي هغي ملكونو ته زي ددي لپاره زي چي پيسي
وگتي او خپله كورنۍ وساتي
نو ستا كورنۍ خو موږ يو شكر موږ ته خو هر څه رارسې
ويل يي بس ياره ددي وطن هره گټه هره ونه او هر سړك
راته داسي ښكاري لكه ښكنزل چي راته كوي
. ما په دي بي ننگه خار كي خپل پلار دلاسه وركړي
او دخپله لاسه مي مړ شوي دي
نور نو نه غواړم چي ته راسره پعذاب شي امجده يارو ښينه
كوه بازي وخت كي انسان ددرد لامله خپله خوږه
. ملگرتياهيروي

ڪه ڇه داسي خبره مي له خولي ڇخه وٽي وي چي ته پري

. خفه سوي وي نو بيننه ڪوه

. زه به انشاء الله دسي شنبی په ورځ ځم

ما ورته وويل: نو ياره پدي اخيري شپو ڪي خو ڪور ته راشه

. ڪنه زما نيا دي ڊير يادوي ويل يي

. ابي به زما عمه ڪره راولي هلته به يي وگورم

زه نه غواړم چي هغي ڪور ته بيا لاړ شم هغي ڪور ڪي زما

. پلار ماته مخي ته مخي ته ڪيري

ماورته وويل: سمه ده ضرور به يي درولم پخير

. لا هم واوره وریده زه راروان شوم خپل ڪور ته راغلم

. دنيا مي سخته تبه وه

. په منڊه لاړم دواځاني نه مي څه درمل راوړل

. درمل يي وخورل خوب پري غلبه وکړه

. زه هم لاړم خپل ځاي ڪلاري بيده سوم

سهار وختي مي خپل لمونځ ادا کړ نور نو خپله برستن ڪي

. ننوتم سوچونو په مخه واخيستم چي دابه څنگه ڪيري

ايا شاهد به په بهر ڪي خوشحال وي ڪنه همداسي سل اوزر

رقم فکرونه مي ذهن ته راتلل

دسهار رڼاگاني چي په هري خوا خوري سوي زه راپاسيدم

تر څو کړکۍ خلاسی کم او نیا می یخه هوا تنفس کړی
نیا می غږ راوکر امجده بچیه دیخوا راشه
. چی ور غلم نیا می په بد حال وه
څه یی ویلی نشو خو ماته یی وویل: غیر کی می کلکه ونیسه
.

. تر څو په ارام سره ساه ورکم
کا همداسی وکړل
نیا ته می وویل گوره ابی زه به تا هندوستان ته بوزم پاکستان
ته به لاړ شو نورو ملکونو ته بدی بوزم تر څو ستا تداوی
وکړی .

زه به دخپل سر بازی ولگوم مگر تاته به خوشحالی دروېښم
.
ویل یی نه بچیه بس زما ژوند به قدرت تر همدی زایه لیکلی
وو.

. موبایل می راواخیست شاهد ته می زنگ وواهه
. چیداخبره می ورته وکړه
. د شاهد نه لودن غلط شو

. ویل یی یاره خو تا به بیگاه کاته ویلی وای کنه
. زه درځم ته هغومره پام پری کوه

ماسره کور کی ټول وسایل موجود وو
. خو نیا می پریننودم چی ورته یی ولگوم

ویل یی مرگ راباندی نور مه سختوه پریده چی په همدومره
درد کی مړه شم
ما ورنه دواړه لاسونه تاو کړ
. زاری می ورته وکړی چی ابی یوازی می مه پریرده
. نیا می په غیر کی سر ایښی وو
. یو خو ددرد نه ډکی سلگی یی ووهلی
. او خپل روح یی حق ته وسپاره

انالله وانا الیه راجعون
دومره درد رابندی تیر شو چی تاسی یی نشی تصور کولای
.
ماته د شاهد د درد اندازه وشوه
حک ددومره نږدی انسان د لاسه ورکول ډیر زیات درد لری
شاهد بیخی خراب شو په نشو واوړید بهر ته تگ هم ورڅخه
پاتی شو

هر وخت به په ساقی خانو اوبالا خانو کی ګرځیده
خو بیابه یی هم راته ویل یاره هیڅ خوشحالی نلرم

.
زه هم درد په سمندر کی ترپښو ډوب وم
ځکه نیا می هم راڅخه ولاړه او دزړه یار می بیخی څه ندی

.
کور کی یوازی ژوند راته خوند نه راکاوه
اباسین ته می وویل: هغی ویل یاره روغتون کی که واوسو
. هغه به څه وی

ساعت به مو هم تیر وی اوبل ددی نه به هم بی غمه یی چی
هله زنگ راغی او عملیات دی تیار به هملته یو چی عملیات
.وو ورزی به ما ورسره په همدی خبره فیصله وکړه
څه وو ژوند تیریدی

دورځو نه یوه ورځ شاهد زنگ راوواوه چی کور ته راشه
کار درسره لرم

.ما داباسین نه اجازه واخیسته ور غلم

.په منډه می ځان کور ته ورساوه

هر کله چی په دروازه ورننوتم نو کور کی می پوږی شاهد
ناست دی

سنگ کی پی سنبل ناسته وه
راته ویی ویل: وروره زه په ژوند کی درنه یوخواهش لرم
ماورته وویل څه

ویل پی ته به سنبل سره واده کوی
زه دسنبل خواته ور غلم
. په تور پیکې می ورته لاس کش کړ
. شاهد ته می وویل سمه ده
خو ولی
ویل پی ولی ملی پریرده
داراته ووايه واده ورسره کوی کنه
اودسنبل مور پلار
ویل پی هغوی نشته سنبل صرف یو کاکا لري هغه ماته
راپریرده
ماوویل سمه ده نو
. په هفته کی دننه دواده مراسم برابر شول
. واده نو د شاهد خپلوانو څه گرم کړ
. پوره پنځه ورځی پی سیل وکړ
. زه خپله دسیل سخت مخالف وم
. خو په خپلوانو می وس نه رسیده

زما او دسنبل دمینی نه ډک ژوند شروع سو
زه به سهار دناشتی نه وروسته روغتون ته تلم
اودشپی به راتلم
وس نو زموږ ژوند په تول برابر شو

.
خو امکان لری دقسمت به راباندی داخوشحالی نه وه پیرزو
. یوه ورځ کی په کور دری زلمی راننوتل
شاهد شاهد یی ویل
ماورته وویل ولی په شاهد څه شوي
. ویل یی شاهد ځان وژنه وکړه
ماورته وویل: داڅه وایی ویل یی هو
په څو دقیقو کی پولیس زما تر کوره راوړسیدل زما لاسونه
یی وتړل او زندان ته یی بوتلم
. داوه زما دستری ژوند قیصه بناغلی جنرال صاحب
. دجنرال صاب په سترگو کی اوښکی ډنډ شوی
ویل یی خا نوځکه تا داڅو ورځی زه پرلپسی په بندی خونه
کی دخفگان حالت کی وینم
. زما سر وڅرید
. خفگان نو ځای نه راکوی

زما يار اوځان وژنه داسی انسان چی ټول عمر یی درسره
تیر کړی وی
هغه ولاړ.
زه یی خالی وس تصویران گورم او خپله مینه پری ماتوم

.
کاش هاغه مغروره هلک یو ځل بیا مغروره شوی وای چی
دژوند نه یی خوند اخیستی وای
زه یی خوشی کړم
کور ته لاړم حالات می خراب وو سنبل هم خفه وه
ویل یی ته خوبه ځان نه وژنی کنه
ما ورته وویل :زه خه دوست نه یم ملگری می ځان له غمه
ووژلو ما هم باید دهغی پسی ځان وژلی وای سنبل وویل:نه
. ملگری دی کمزوری وو
چی غم ته یی ځان تسلیم کړ
اوبل شاهد که ستا مرگ غوښتلای نو ستا واده یی ولی
. ماسره راکوی
زه پوه شوم چی شاهد غوښتل زه ژوند وکړم
ځکه یی لومړی زما واده دسنبل سره وکړ
او وروسته هغه ولاړ خو دژوند ټول خوندونه یی له ځان

سرہ یورل
پای

راتلونکی برخہ ڊیر ژر

سیدادریس سادات👉👉👉👉

وڪر چي اوبه راوري
اوبه چي مي ورته په مخ وپاشلي شاهد راپاسيد سري زما
ٽٽر پوري ڪلڪ وموښلولو دبي وسي داخيري حد ٿرايي
وڪره
درد ٿرا په هر انسان تاثير لري
زما هم دسترگو نه بي دريغه اوبنڪي تويي شولي
ما دا حالت ليدلي وو
حڪه دشاهد په حالت زما نه هيڻوڪ هم ڏير خه نه پوهيده
نرسانو دغني ڪاڪا جسد دعمليات خوني نه راوباسلو
او مرده خاني ته يي بوتللو
دغني ڪاڪا په جنازه كي زياتو خلکو ڳڏون وڪر. زما ماما هم
راغي
هر ڪله چي مو جسد ڪور ته ويورو نو نيا مي ورته سخت
وڙيل
زما نيا او مادشاهد دوي په ڪور كي پوره پنڇه ڪاله تير ڪري
وو
په ڪور كي دنيا سره مي سمبل هم ناسته وه
اوف خداي خبر په داسي وخت كي دي بلا دلته ڇه ڪول
خو دشاهد دوي ڏير زيات خپلوان وو ماما زامن ڪاڪاگان او

. دتره زامن حُكه خو يى نو كور هم ډك وو
. شاهد ديوى تيرى په سر په زنگنو سر ايځى وو
زه ورسره څنگ كى كيناستم ورته ومى ويل: خلك وايي چى
. مړى ننگرهار ته ويوسو او كه همدلته كابل كى يى خخ كړو
سر يى دزنگنو راوچت كړ سړى سترگى يى له اوخكو ډكى
وى.

. دگريوان نه يى ونيولم يو كلكه سپيره يى په دامخ وو هلم
ويل يى وسه پورى دى يى په كور كى ډوډى خوړله ټول عمر
. چى دى دچا نمك خوړلى ته هغى ته وس مړى وايي
ما سر ټيټ ونيولو ديو څه خنډ څخه وروسته يى وويل پلار
. مى وصيت كړى وو ما ننگرهار ته يوسى
او هلته مى خاورو ته وسپارى
تر راتلونكى برخى پورى شه وخت

